

KIS-CZELL ÉS VIDEKE

KÖZÉRDEKŰ FÜGGETLEN ÚJSÁG.

Megjelen minden vasárnap.

Jelige: •Küzdelem az igazságért!

Előfizetés: 1 év: 300. — 6 hó: 180. — 3 hó: 90. — Egyre szám. —
 Helyi elvétel: 100. —
 Szociális és gazdasági, politikai, irodalmi és művészeti közéleti közlöny.

Felolvas szerkesztő
HUSS GYULA

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Kis-Czell, Gyarmathi-tér 76. szám. Ideintézendők a lap szemléltető anyagi részét illető minden küldemények. Nővételek levelek figyelembe nem vétetnek.

A feltámadás ünnepe.

(Pt.) Feltámadott, hogy bizonyágot tegyen az isteni mindenhatóságról a kiterlen, kétkedő, emberek előtt. Feltámadott, hogy példát adjon a világnak, hogy az igazság hirdetőjének szavai beteljesülnek...

Gyermekünk téged feltámadásának magasztos ünnepe; üdvözlünk igaz áhitattal, és szívből szeretettel! Üdvözlünk, mert igazság hirdetője vagy, azé a szent igéjé, a mely földi gyötrelmes szenvedés volna a földi lét.

Hována Dávid fiának! — sugott a nép, mikor a Messiás feltámadott, csak ők nem ünnepezték a farizeusok és az irás-tudók. Az egyszerű, romlatlan szívű, mester-keletlen éajjárásu istenada-nép leborulva imáda, amazok pedig dőlyfősen elfordultak. mert homályhoz szokott, gyenge szemeket bántotta az igazság-ründöklő ragyogása.

És azóta évszázadok multak el már, megváltozott annyi minden a bolygó föld-téken, csak egy maradt meg egészen ugy, mint akkor szilveszteresen a farizeusok képmutatása s a kicsinyhitűek ügyefogyott-sága.

Az emberi műveltség terjedése, a felvilágosodottság térhódítása, mely annyi nagy szép és nemes átalakítást végzett az emberi társadalom roskatag csarnokában,

TÁRCZA.

As áruló Judás, harminc ezüst pénzért. Hogy az igazságot jobban megcafolják: A nehés keresztet vállaidra dobták S a lélek kufárok vad gyönyörrel nésték, A bus Isten-ember asünyű szenvedését.

„Feszítsd meg!” — kiálták — ott fenn haldoklott

A keresztán, midón átöftek a szívét, A szent igazságnak, melyről álmodostál, Az első, legnagyobb mátyrja Te voltál! Betelt a gyász véget s ez időtől fogva Raszák sírdombja lett a gyásos Golgotha.

A Te tragediád szent marad és örök. Mert az eszme földi sorsát ez példással Kadelmet, halálát hán vissza tükrösöd. — S mégis páratlan a tragédiák között, Mert hiába tettek sirjára kőlapot Harmadnapra azért dicsőn feltámadott. Óh, hányan haltak meg évszázadok óta

kiadott, megsemmisített, sok olyan elemet, mely a haladásnak utjában állott, csak egyen nem tudott erőt venni, az emberek rosszivűségén, a farizeusok kétszínűsködésén.

Hány ember él ma is közöttünk, aki az igazsággal mit sem törődik; hány ember, aki kishitűen egyedül csak önző érdekeinek hajhászására pazarolja drága idejét. És sajnos nincs is reményünk arra, hogy ez az állapot hamarosan megváltozzon, mert ha évszázadok ezer rázkodtatása között nem vezet ki az emberi természetből a hitvány önérdék imádása, vajjon ki húnne, hogy az épen a jelen kedvezőtlen megélhetési viszonyok között meg fog szünni.

Soha és sehol nem harapódzott el annyira az önző vagyonhajhászás, mint épen a jelenkori magyar társadalomban s amig egyfelől százezrek éheznek és nyomorognak, nélkülözven a legminimálisabb életszükségleteket is, addig másfelől gyönyörben usznak azok a szerencsések, akik a sors kegyéből jólétben, gazdagságban dúslakodhatnak. — tudomást sem véve amazok végtelen nyomoráról, szivetrázó szenvedéseiről.

Pedig hát az, akinek a feltámadás ünnepeét szenteljük, egész földi életét a szeretet igéjének hirdetésére, a felebaráti áldozatkészség gyakorlásának szent kötelessége tanítására fordította. De kitérődik

A szent igazságért, vértanu halállal; Korán, mielőtt még megérhettek volna Az eszme győzelmét, lehultak a porba! S feltámadásukat ma is várva várják, Kik egykor sirjukat kőlappal bezárták.

liért is születtél, hogy meghalj oly korán A szent igazságért a gyásos Golgothán?

Születned kellett, hogy lássák testet öltve Az igazságot, mely veled szállt a földre.

A nép, mely imádott, rád halált kiáltott Hogy megölje Benned a szent igazságot! —

De mért kellett ekkor meghalnod? Oh értem Hogy halálod által az igazság — éljen.

Szabó Miklós.

Az udvarlásról.

(Egy kis prédikáció.)

Tisztelt hölgyeim és uraim! Sokszor van módjokban elmélkedni afelett, hogy mit tesz az udvarolni. Vagy talán önök nem is elmélkednek e szó felett, hanem csak megelégszenek e pusztá udvarlással? Az lehetetlen! Logikai nemzet vagyunk s a logika megköveteli, hogy tisztában

már a mai civilizált világban ilyen elavult ókorból származó tanokkal: Ki nézi azt, hogy tulajdonképen minek az emlékére is van az az ünnep, melyet pedig mindenki kész örömmel megül, mely hisz legalább van jogcíme a semmittevésre.

Senki, vagy legalább nagyon kevesen. A nagy többség teljesen elégedőnek tartja, ha ünnepi alkalmakkor új ruhát ölt magára, de már azzal vajmi keveset törődik, hogy hát voltaképen hogyan is ünnepelhetné meg legmáltóbban ezt a szent napot?

Pedig könnyű rá nagyon a felelet. „Szeressétek egymást, erről osmernek meg benneteket, hogy flaim vagytok” — ebben a néhány szóban foglalta össze a Messiás mindazt, amit egész földi élete céljának tartott: a felebaráti szeretet felélesztését az emberek között, de hát sokan nem akarják megérteni ezeknek a szép szavaknak jelentőségét. Ugy tesznek, mint az a büszke földes ur, aki nem ért szerencsétlen jobbágyát kihuzni a halastóból, mert vendégei érkeztek s elibük kellett sietnie

Jelentéktelen semmiségek miatt nem segítenek sokszor nálunk is még azok sem a szegényeken, akiknek szivében egyébként megvolna a jó akarat.

Ezért tartottuk helyénvalónak most a szeretet vallásának ünnepén megemlékezni az önhibájukon kívül nyomorba jutottakról,

legyünk azzal, amit cselekszünk. Azért is tudományosan fogom fel a dolgot és rendszerben mondom el.

I. Mit tesz voltaképen udvarolni?

Udvarolni annyit tesz, (hoesánat a katekizisből stiliusért) magát magafoku szemtelenséggel másnak (nóta bene: egy hölgynek) nagyokat és szépeket mondani, amiket pedig az ember maga sem hisz. „Magafoku szemtelenség” mondom, mert kell-e annál nagyobb arczátlanagság, mint mikor az ember egészen komolyan mond másoknak valami szép és nagy dolgot, aminek az ellenkezőjéről van meggyőződve, s amit mégis esküvel kész erősíteni. Kivételt tesz természetesen azon abnormalis, beteges és mondhatnám eszméletlen állapot, melyre nézve az összes nyelvészek megegyeznek — csodás kivétel — s azt „szerelemnek” nevezik. Mondom, kivételt tesz ez állapot, melyben azok, kik benne vannak hiszik is, amit mondanak.

II. Az udvarlással járó tünetek.

Természetesen az udvarlás minden kezdőnél különböző tünetekkel jár. Ilyen első sorban az udvari lán, mert kérem, mért ne lehetne ezt udvari lán-nak nevezni, ha van: lámpaláz, szinpadláz stb. E tüneten minden kezdő udvarló átesik. Először hosszasan át meg átgondolja a bököt, amit szép szomszédjának mondani akar, aztán elpirul, végre nagynehezen kisüti, akkor zavarba jön, utere lázasan vcr s félve, nyughatat-

